

НЕБЕСНА КРИНЦЯ

*А хто п'є воду, що
Я йому дам, прагнути
не буде повік, бо вода,
що Я йому дам, стане
в ній джерелом тієї води,
що тече в життя вічне.*

№ 3(118)
01.03.2023 р.

Всеукраїнська щомісячна християнська газета
Розповсюджується безкоштовно. Друкується на пожертви читачів

ЖІНКИ НА СТОРІНКАХ БІБЛІЇ: МУДРІ Й НЕРОЗУМНІ

Ніхто не стане заперечувати той факт, що у жінці цінують не лише красу, а й характер, розум та мудрість. Біблія неодноразово підкреслює цю істину, наприклад: «Жінка розумна дім свій будує, а безумна розвалить його своїми руками.» (Пр. 14:1). Ісус часто навчав про Царство Боже через притчі – короткі повчальні історії на підставі життєвих прикладів. Однією із них являється досить відома притча про мудрих і нерозумних дівчат, яка записана в 25 розділі Євангелії від Матвія.

«Тоді Царство Небесне подібне буде десяти дівчатам, що взяли світильники свої та й вийшли назустріч женихові. П'ять із них були розумні, а п'ять – нерозумні. Нерозумні, взявши світильники свої, не взяли з собою олії. Розумні ж взяли олію в пляшечки свої зі світильниками своїми. Коли жених забарився, то задрімали всі та й поспули. Опівночі ж залунав крик: «Ось жених іде, виходьте назустріч йому! Тоді посхоплювалися всі ті дівчата та й поправили світильники свої. Нерозумні ж казали до розумних: «Дайте нам олії вашої, бо світильники наші гаснуть!» А мудрі відповіли їм: «Щоб не забракло нам і вам, то йдіть краще до тих, що продають, та й купіть собі». Коли ж пішли вони купувати, то прийшов жених; і ті, що були готові, ввійшли з ним на весілля, і зачинено двері. Пізніше приходять і другі дівчата й кажуть: «Господи, Господи, відчини нам!» Він же відповів їм: «Поправді кажу вам: Не знаю вас!» Отож, пильнуйте бо не знаєте дня ні години, коли Син Людський прийде!» (Мт. 25:1–13).

У цій притчі мова йде про повернення Христа і готовність Церкви до Його приходу. А сюжет притчі взятий із весільної традиції, яка була у євреїв. Єврейське весілля зазвичай тривало сім днів і включало в себе багато різних церемоній. Наречена знала день, на який призначався початок весільних святкувань, але не знала точного часу, коли за нею приїде її наречений, щоб розпочати свято. Тому на визначений день вона повинна була приготуватися до зустрічі свого судженого. Дівчина мала пройти встановлений обряд очищення, зодягнутися у весільне вбрання і очікувати. Разом із нареченою знаходилися в очікуванні і її весільні подружки. Жених міг приїхати за нареченою у будь-який час доби, навіть вночі. Звичайно ж, у ті часи не було електрики, тому у темний час доби все освітлювалося каганцями – масляними лампами, які працювали на основі згоряння в них оливкового масла. Каганець складався із гніта і посудини, до якої наливалася олива. Світильник був невеликого розміру, тому вміщав в себе невеликий об'єм масла. Щоб підтримувати тривалий час вогонь у світильнику за межами будинку, потрібно було мати при собі посудину із оливою, з якої потрібно було періодично підливати масло у каганець. У притчі говориться, що наречений забарився

аж до ночі, і весільні дівчата так зачекалися його, що позасинали. Через те їхні світильники стали гаснути. Але раптом пролунав гучний крик, що їде жених. Тоді всі десять весільних дівчат прокинулися, але п'ять із них, які у притчі названі нерозумними, не змогли запалити своїх світильників, бо в них вже вигоріло все масло, а посудини із запасом оливи вони не взяли. Тому, стали про-

сити інших дівчат, щоб ті налили їм свого масла. Проте, інші п'ятеро дівчат мали мудрість, щоб вірно оцінити ситуацію, – якщо вони наллють свою оливу у загаслі каганці подруг, то масла не вистачить нікому, і тоді вони всі не зможуть потрапити на весільний бенкет. Через те мудрі дівчата порадили подругам швиденько сходити на торг і купити оливу. Ті побігли це робити, але часу їм не вистачило. Наречений із нареченою та весільними подружками прибули на місце торжества, де їх давно очікували запрошені гості, і одразу ворота помешкання зачинили, щоб ніхто сторонній не міг туди потрапити. Тому коли нерозумні дівчата прибігли на свято, їм вже не відчинили брами.

Чому Христос розповідав учням цю притчу? Що він хотів нею сказати? Якщо проаналізувати по контексту Євангелію від Матвія, де притча про мудрих і нерозумних дівчат записана в 25 розділі, то у попередньому 24 розділі Ісус пояснював Своім учням ознаки останніх часів перед Його поверненням на землю. Усі євреї знали із стародавніх пророцтв, що історія людства має закінчитися правлінням Месії – Божого Помазаника, який покладе кінець пануванню зла на землі, звільнить ізраїльську землю та зробить її духовним цен-

тром світу. Тому апостоли, які увірували в Христа як обіцяного Месію, запитували в Нього: «Скажи нам, коли це буде? І який знак Твого приходу?» А Ісус перераховував їм ознаки останніх часів та наближення Його повернення: зростання кількості війн та повстань, голод, епідемії, землетруси по різних місцях, примноження беззаконня, великі страждання християн за вірність Богу, поява ве-

ликої кількості лжехристів та лжепророків, зневіра в багатьох людях, потужна проповідь Євангелії по всьому світу, спустошення Єрусалиму і великі ознаки на сонці, місяці і зорях. Але при цьому Господь суворо застерігав, що точного дня та часу Його приходу не знає ніхто – ні Він Сам, ні ангели, ні люди, а тільки Отець Небесний. Проте, при загальному настанні усіх перелічених ознак сам момент Його повернення буде дещо затриманим у часі і через те несподіваним навіть для християн. Тому у притчі про весільних дівчат і зазначено: «Коли жених забарився, то задрімали всі та й поспули.»

Згідно Слова Божого Христос представлений як Жених, а Його Церква, яка уособлює сукупність християн усіх епох, – це Наречена. Христос попереджав, що оскільки ніхто не може точно знати про час Його приходу, то християни повинні жити так, щоб будь-якої хвилини бути готовими зустрітися із Христом. Адже нерозумним дівчатам не вистачило часу, щоб придбати оливу. Вони не подбали вчасно про важливу справу, а виявився цей пробіл в останній момент, коли вже не було часу на виправлення. Є багато різних духовних тлумачень, що таке олива чи посудина з оливою: це й Дух Святий, і віра, і особисті стосунки з Бо-

гом, і добрі вчинки, і молитви, і святість. Напевно, всі ці пояснення будуть вірними, адже вони характеризують життя християнина в цілому. А про світильник так написано в Біблії: «Господній світильник – це дух людини, що вивідує всі глибини серця.» (Пр. 20:27). При цьому наголошується ще на одному важливому правилі: «Світло праведних весело горить, а у безбожних світильник погасне.» (Пр. 13:9). Можливо, від людей хтось вдало приховує свою безбожність, але від Бога це неможливо приховати; світильник такої людини неодмінно згасне і вона залишиться за дверима шлюбного чертогу.

Мудрість розумних дівчат проявилася в тому, що вони подбали заздалегідь про необхідний запас на випадок непередбачуваної ситуації. Вони були готові чекати і тому запасилися не тільки маслом, а й терпінням. Багато хто має таку погану звичку – залишати важливі речі на останній момент. Це не є ознакою мудрості, а більше характеризує людину як несерйозну. За цим принципом люди відкладають своє примирення із Богом на кінець свого життя, на останні дні. Але вони нехтують тим фактом, що завтрашній день людини не підвладний, він просто може для неї не настати. Тому розумний підхід – користуватися наданою можливістю зараз і сьогодні. Так люди й поділяються на дві категорії: ті, що спасаються, і ті, що гинуть. Дуже розумно, як тільки дізнався про небезпеку, одразу укритися. А ще важливіше, як тільки дізнався про Божу істину – одразу її прийняти. Можна багато років відвідувати церкву, мати приємне спілкування із присвяченими Богу людьми, але зрештою опинитися у такій ситуації, як ті нерозумні дівчата із притчі. Адже вони от-от мали потрапити на весілля, а несподівано опинилися за воротами. Їхнє свято перетворилося на розчарування. Але все це сталося з їхньої вини, через їх нерозважливість. Усе необхідне для нашого спасіння і благословення Бог зі Своєї сторони зробив і закликає нас скористатися цією можливістю. А ми повинні виконати свою частину справи – покоритися Богові. Тоді виконається Божий план у нашому житті, і ми будемо щасливими.

Притча про мудрих і нерозумних дівчат ставить перед нами багато життєво важливих питань, які стосуються нашого ставлення до Бога і до вічності. Чи знаходжуся я серед числа Христової нареченої – Церкви? Чи вийшов я із цього світу назустріч Жениху? Чи горить мій світильник і чи взяв я із собою запас оливи, щоб він не погаснув у вирішальний момент? Весілля – найприємніший і найрадісний час у житті кожної дівчини, яка палко кохає свого нареченого. Бог хоче дати нам набагато більшу радість – вічну, яка не скінчиться ніколи, якщо ми увійдемо до числа Його вірної та відданої Церкви-Нареченої.

Павліна Снівак

СМЕРТЬ ТА ВОСКРЕСІННЯ

фільмів. Насправді наше фізіологічне тіло не спроможне на вічне, навіть на довготривале життя. При втраті близьких нам людей багато хто з нас задається питаннями: *що таке смерть, яка буває смерть та чому вона приходить за кожним?*

Для того, щоб краще розібратись з цими питаннями, нам потрібно звернутися до початку, до перших днів існування людства. Певно, ні для кого не секрет, що в кожній речі на цій землі є початок і є автор, творець, хто її створив. Людина як надскладний організм не є виключенням з цього правила. Є Той, Хто створив нас за Своїм образом та подо-

бою. Насправді наше фізіологічне тіло не спроможне на вічне, навіть на довготривале життя. При втраті близьких нам людей багато хто з нас задається питаннями: *що таке смерть, яка буває смерть та чому вона приходить за кожним?*

Отже, що таке смерть і яка буває смерть? В Біблії сказано: «Блаженні ті, хто має частку у першому воскресінні. Вони – святі люди Божі і друга смерть не має над ними влади» (Об'яв.20:6). З цих слів ви-тікає, що смерть є перша і друга. Перша смерть – фізіологічна або тілесна, що ввійшла у світ через гріх перших людей та має владу над кожним тілом людським, яке живе на землі. Незважаючи на походження чи відмінності, образ життя чи його тривалість, всі люди помирають на цій землі. Дух покидає мертве тіло, а тіло повертається до землі, з якої взято. Друга смерть – це смерть духовна, або вічна смерть. Ось що сказано в пророчій книзі Об'явлення Івана Богослова: «Море віддало тих мертвих, які в ньому були, смерть і пекло віддали тих мертвих, які в них перебували. І кожного судили згідно з ділами його. Потім смерть та пекло були викинуті у вогняне озеро. Це і є друга смерть – вогняне озеро. І якщо чиєсь ім'я не було записане в Книзі Життя, того було викинуто в вогняне озеро» (Об'яв.20:13–15). «Але боягузи, невіруючі, мерзотники, вбивці, розпусники, чаклуни, ідопоклонці і брехуни дістануть долю свою у вогняному сірчаному озері. Це і є друга смерть» (Об'яв.21:8). «Тоді диявол, який зводив народи, буде укинтий в озеро палаючої сірки, туди ж, де звір і лжепророк. І будуть вони зазнавати мук страшних день і ніч на вічні віки» (Об'яв.20:10). З цих слів стає зрозумілим, що друга смерть – це вічність в муках і стражданнях, в яких людина відчуває смертельну агонію та біль кожного дня чи кожної миті. Друга смерть – це життя в смерті, коли людина помирає, але померти не може. Смерть – це вічне розділення з Богом, життя поза любовію Творця, а також вона є наслідком прагнення незалежності людини від Бога. Якщо перша смерть не оминає нікого, то другої є можливість уникнути через наше навернення до Творця через Ісуса Христа. Можливо хтось задається питанням: яким чином Бог буде судити мертвих, адже

з мертвих що візьмеш? Біблія наголошує нам про воскресіння всіх мертвих, праведних і неправедних. Різниця полягатиме лише в тому, хто коли і для чого воскресне. Перше воскресіння відбудеться лише для померлих віруючих у Христа, а друге – для всіх інших, хто не прийняв Його в своє серце. В Євангелії від Івана сказано: «Надходить час, коли всі, хто у могилах лежать, почують голос Сина Людського. Вони повстануть із могил. Всі ті, хто добро робили, воскреснуть для життя вічного, котрі ж чинили зло, встануть, щоб бути засудженими» (Ів.5:28–29). Отже перше воскресіння – для праведних в прихід Христа, а друге воскресіння – для засудження неправедних в день гніву Божого. Якщо смерть – то відокремлення духа від тіла, то воскресіння – це поєднання духа людського з тілом, але не фізіологічним, як зараз, а духовним і безсмертним. Воскресіння – то вірада та надія для одних, а також прокляття і покарання для інших. «О, людино! Через свою впертість і нерозкаєне серце, ти помножуєш покарання Боже проти себе в день гніву, коли Праведний Суд Божий буде виявлений. Бог відплатить кожному за його вчинки. А тим, хто добрими вчинками шукає славу, пошану й безсмертя, Бог даруватиме вічне життя. Бог відплатить гнівом і люттям тим, хто не йде шляхом праведним, а навпаки себелюбно служить неправді. Лихо й страждання тому, хто чинить зло: спершу юдеям, а потім і поганам. Нехай буде слава, мир і пошана кожному, хто чинить добро: спершу юдеям, а потім і поганам» (Рим. 2:5–10).

Скобелев Костянтин

ОСЬ ЗНОВУ НІЧ...

Ось знову ніч, і сонце вже сховалося.
І духи ночі навкруги кружляють.
Чекать до ранку довго ще зосталось...
Вони на душу й тіло налягають.

Чекать до ранку нащо? На Голгофю!
Кричи до Бога: «Господи, дай віри!»
Хоча немає сили анітрохи,
Та все ж туди – на гору, на колінах...

Хрест на Голгофі так стоїть високо,
І підійматися туди не легко зовсім.
Каміння раниць, ковзаються ноги...
Та – на колінах, та – вперед, угору!

І до хреста б лиш тільки доторкнутись...
Тримаючись за нього тільки встану.
Там – мій Ісус, струмочки крові ллються.
Там сила в Бога мого нездоланна.

Там – віра, там – надія, там – спасіння
Від сумніву, від ночі і від себе.
Від свого «я» там тільки буду вільна.
Там милість Божя, там любов із неба.

Там щастя – знати, що за небесами
На мене дивляться завжди кохані очі.
Там падає з душі моєї камінь,
Що довго так несла і дні і ночі.

Там – радість усиновленою бути.
Там – щастя знати, що вічність наяву.
Бо не вмирають Ним спасенні люди.
Бог вічність дав, і в ній уже живу.

Усі скорботи ще б терпіти трохи,
Тоді відкриється вся радість в повноті,
Коли перед лицем Святого Бога
Я стану в неземній отій красі.

Мені лиш до хреста би доторкнутись...
Мені б почути знову: «Ось, Я твій.
Твій Бог, тримаю міцно Я за руку
І не втомивсь допомагати тобі!»

В'ячеслав Бойнецький

Л. Шпак

ТВІЙ ЧАС ПРИЙДЕ!

«Чи для Господа є річ занадто трудна?
На означений час Я вернусь до Тебе...» (Бут.18:14).

Ця історія з Біблії з точки зору логіки та медицини неможлива. Коли три янголи прийшли до Авраама, то на той момент йому було 99 років, а Саррі 89 років. Сарра розсміялася від почуття, тому що вона своїми силами не могла подолати безпліддя, тем більше у такому віці. Але істина полягає в тому, що Бог звершує чудеса у нашому житті незалежно від обставин.

Якщо не вистачає віри, то хоча б не смійся над своїм майбутнім. «А Тому, Хто може зробити значно більш над усе, чого просимо або думаємо, силою, що діє в нас, Тому слава в Церкві та в Христі Ісусі на всі покоління на вічні віки. Амінь...» (Еф. 3:20, 21).

Для Бога та віруючого в Нього немає нічого неможливого! Бог – Творець чудес, і Він любить дивувати Своїх дітей тоді, коли вони готові прийняти це диво! Він знаходить нічим не примітний

алмаз, піддає його Своему ограновуванню, перетворюючи на діамант.

Господу потрібна пуста посудина, щоб її наповнити Своею Славою. Всього, що знаходиться в нас, Бог вилле, прибере стару закваску, щоб ніяка плоть не хвалилася перед Ним.

Ми – нащадки Авраама по вірі. Бог може перетворити будь-яку пустелю на

«ВИ, ХТО ПРИГАДУЄ ГОСПОДА, НЕ ЗАМОВКНІТЬ!»

(Іс. 62:6)

Слава Богу! Господь допоміг нам до цього місця! Мене звати Тарас. Хочу нагадати слова з книги пророка Ісаї, що Господня рука не скоротшала, щоб не помагати, і Його вухо не стало тяжким, щоб не чути. Я знаю всіх братів, слухав їх свідчення багато разів, але коли я вкотре слухаю ці свідчення, в серці своєму я кажу: «Слава Господу!». Господь може взяти криве і зробити рівним, може взяти розбите і зробити цілим для Своєї слави, тому що Господь є Всемогутній! Він як учора, так і сьогодні, Він навіки з нами!

Ми не хотіли сьогодні дуже детально розповісти вам про ту глибину, звідки дістав Господь. Ми хотіли розказувати про ту руку Господа, про ту любов, яка глибша за всякий гірловий рів. Тому що любов Бога явилася нам на Голгофському хресті, Він помер за всіх нас, коли ми були ще грішниками. І сьогодні Господь милує і спасає. Я хочу, щоб сьогодні ваша віра, коли ви молитесь за рідних, близьких та знайомих людей, зростала. Хтось може сказати, що сьогодні немає чудес, що чудеса були тільки у часи апостолів. Я скажу – сьогодні є чудеса! Хто хоче – приїжджайте до нас, у Дім Милосердя, і ви побачите, як сьогодні людина, яка вчора звільнилася з в'язниці, яка вчора займалася усякими непотребствами, гріховними ділами, сьогодні вранці встає і славить Господа, читає Біблію, проповідь Євангелію, бере лопату і перекопує город бідній вдовиці і при цьому ще псалми співає – хіба це не чудеса Господні?

Мене звати Тарас, я теж коротко хочу засвідчити вам. Назва Дому Милосердя «Віфезда» (гебрейське *Be't hesed* – дім милосердя, *ред.*) вибрана не просто так. Вона має глибокий зміст. З Писання ми бачимо, що люди приходили в цю купальню для того, щоб получити цілення, позбавитись чогось, і здорові люди туди не приходили. В Дім Милосердя Господь приводить людей з одною метою: щоб зіпшити, оврачувати, позбавити гріха і саме головне – дати спасіння. Сказати: «Йди та більше не гріши». Ця купальня була у овечих воріт, можливо, біля цих воріт мили овець, щоб завести в храм і принести жертву Богу. Питаю братів: ви розумієте, для чого Господь привів вас у цю купальню? Щоб очистити, омити, і щоб ваше життя було присвячене Господу. Мета Дому Милосердя не тільки в тому, щоб помити, поголити, дати новий одяг, головна мета – це познайомити з Ісусом Христом. Ми люди і не можемо спасти, але спасає Господь Всемогутній. Сьогодні це служіння стало благословенням для багатьох людей. Для мене особисто воно стало «пологовим будинком», там я народився як нова людина, нова особистість.

Написано в Євангелії від Івана 10:10: «Злодій тільки на те крадається, щоб красти й убивати та нищити. Я прийшов, щоб ви мали життя, і подостатком щоб мали». Цей вірш мені дуже близький. Моє життя до покаяння виглядало, як перша половина вірша. Коли мені було 13 років, померли батьки, і я залишився з братом, який був на 8 років

старший за мене. Це був 1998 рік, складні часи, брат «таксував» на батьківській машині, щоб заробити нам на життя. У 21 рік він не міг дати мені необхідного виховання, він міг дати тільки одяг, їжу та житло. А у мене виникло питання – чому? Я не був поганим хлопцем, нічого поганого не робив, чому тоді захворіла і померла моя мама, потім помер батько, який не жив з нами. Я задавав це питання цьому світові, Богу, в серці була образа за те, що у інших дітей є батьки, подарунки, любов, а у мене цього немає. І приходило розлучення, образа, жорстокість. Брата я слухати не став, хоча він і намагався давати мені поради, як жити. Здебільшого брат працював, щоб забезпечити нас їжею, оплатити комунальні послуги, купити одяг. Моєю єдиною задачею було ходити до школи.

В Біблії написано, що «лихе товариство псує добрі звичаї». Коли я був наданий сам собі, коли поряд були такі самі друзі, – хтось з цигаркою, хтось з пивом чи алкоголем, хтось з наркотиками – все це набирало все більших та більших обертів. В Євангелії написано, що людина, яка робить гріх, є рабом гріха. Я перебував у такому рабстві багато років. Я вважав, що моє життя належить тільки мені, і я що хочу, те з ним і роблю. Що пити, курити і вживати наркотики – це нормально. Але проходив час, і я розумів, що неправильно живу. Я неправильно відносився до свого брата, неправильно відносився до свого тіла. До тих людей, які попадали в моє життя. Моє життя полягало у тому, щоб працювати (я працював у автомастерні) для того, щоб заробити на наркотики, а їх я вживав, щоб знову заробляти гроші. Я став рабом гріха, попав у замкнуте коло, коли диявол маленькими кроками веде людину до загибелі.

Я жив у одній квартирі з братом, брат одружився, мав дітей. А я приходив, користувався всім, що було в квартирі, міг з'їсти сніданки, які приготували дітям у школу... Коли в домі наркозалежна людина – це велика біда. Зараз я розповідаю і мені дуже соромно за це. І я дякую Богу, що у мого брата вистачило терпіння по відношенню до мене, що він не здав мене до міліції, до лікарні. Я вірю, що Господь давав його серцю такі відчуття. Я багато поганого зробив брату, йому було соромно за мене перед оточувачими. Проходив час, і ми віддалялись один від одного. Але Господь послав брата віруючу дружину! Вона годувала мене, прала мій одяг, хоча й сердилася на мене. Зараз я розумію, звідки у моїй кімнаті з'являлись маленькі брошури про Бога, Євангелії. І коли моє життя зайшло у глухий кут, коли я прокидався у дуже поганому стані у своїй брудній кімнаті без ремонту, коли мої «друзі» зникли, а на роботі перестав виконувати те, що був повинен, – я зрозумів, що у мене є два варіанти: смерть або в'язниця, бо я був готовий вкрасти за дозу. Але у Господа був третій варіант – це Дім Милосердя! По роботі мені доводилось спілкуватися з однією людиною на протязі 3–4 років, ми проводили багато часу разом. Я бачив, що він не п'є, не палить, не лається, він знав мого брата, я трохи знав про його сім'ю... І коли я покався і свідчив на одному з вінницьких зібрань, після

служіння цей чоловік підходить до мене і каже: «Тарас, я радий, що ти мій брат!». Я теж обняв його. Але в душі задав собі питання: чому він ні разу не сказав мені, що він віруючий, що я грішник і потребую покаяння? Можливо, він молився за мене, брав пости, але чому ні разу не сказав, що є Господь, який спасає, що є молитовні будинки, що є Дім Милосердя? Написано у Слові Божому «*Ви, хто пригадує Господа, не замовкніть!*» (Іс. 62:6). Моє або твоє мовчання, дорогий брат чи сестра, може коштувати комусь вічності! Але Господь знайшов інший шлях, щоб я почув що Євангелію, щоб почув це слово про спасіння, яке виконало роботу у моєму серці.

Не наша справа спасати, спасає Господь. Наша справа сіяти, говорити людям про любов Ісуса Христа, про те, що Він зробив на Голгофському хресті. Ісус сьогодні, вчора і навіки той самий, і сьогодні Голгофський хрест виправдовує грішника, і сьогодні Кров свята очищує від усякої неправди і зцілює рани. Наш Господь живий!

Коли до мене прийшла дружина брата і запропонувала поїхати у Дім Милосердя на Вінницьких Хуторах, я спочатку відмовився, думаю, що це глухе село, хати під соломою, кури – що це може бути у безкоштовному реабілітаційному центрі? Вона каже: «Там хороші люди і там співають псалми». Я не знав, що таке псалми. Але раз там хороші люди – я поїхав. І коли побачив великий гарний будинок, який Господь благословив, коли побачив обличчя людей, у яких очі горять Божою любов'ю, я зрозумів, що з цими людьми щось не так. Ці люди, які стали мені служити, – яку мету вони переслідують? Все своє життя я розумів з позиції сили – дай за дай, хто сильніший, той і правий. А тут я побачив зовсім іншу позицію – позицію любові, коли в моєму житті стали брати участь, запитувати – чого я хочу, що у мене болить. Я почав задавати собі запитання, чому брат Ярослав (це було 5 років тому) приїжджає зранку, проводить бесіди, молитви, вечірні молитви? У нього ж є сім'я, багато дітей, а він возиться з нами, грішниками. Мабусть, тут щось не так! Приходили різні думки, як кажуть, і грішні, і смішні. Але з часом Господь почав відкриватися. Проходив час, я зрозумів, що я грішник, що мені потрібен Господь. Я покався. Господь явив милість, і я навіть не зрозумів, як Він звільнив мене від влади залежності. Пам'ятаю, що пройшло три місяці курсу і я зрозумів, що сьогодні сонце – яскраве, трава – зелена, що мені добре бути з братами, поїхати потрудитись, що у мене нічого не болить, і мені не треба більше вживати наркотики. Коли я читав в Євангелії «Коли Син отже зробить вас вільними, то справді ви будете вільні», то я сказав «Так і амінь!». Господь явив мені таку милість – визволив від влади гріха, від того ув'язнення. Я ще не був досить глибоко віруючим, але в моєму серці вже був безперечний доказ Божої милості, коли я отримав звільнення від гріха, від якого сам не міг звільнитись. Кожен вечір я казав собі, що не буду цього робити, але приходив ранок, і мої плани змінювались. Коли людина під владою гріха, її ніхто не може звільнити, крім Ісуса Христа. Слава Йому!

Прошло ще трохи часу, і Господь хрестив

мене Духом Святим, через рік реабілітації я прийняв водне хрещення. Я серцем зрозумів, що Господь подарував мені такі подарунки! Моє життя набуло змісту! В моєму серці народилася подяка: Господи, я не міг навіть помріяти про таке, що Ти зробив мене вільним від залежності! Я захотів приносити якусь користь. Сказав, що маю права – все, будеш возити братів! Сів за комп'ютер – а ти вмієш і на комп'ютері? А хліб будеш робити? Буду! Поїхали в ліс по дрова – будеш вчитися бензопилою працювати? Буду! Господь почав використовувати мене у самих різних напрямках. Відчуття подяки у моєму серці породило бажання служити Богу. Я розумів, в якому становищі опинились хлопці, які приходили сюди, і ні рідні, ні оточуючі не могли їх зрозуміти. Коли вони знаходяться сам на сам з собою та своєю проблемою, коли диявол веде їх на забій, їм дуже важко вирватися самотужки. Бажання є, а сили немає. І людина їх не спасе. Я знаю того, хто спасає – це наш Господь! Слава нашому Господу!

На сьогоднішній день я примирився зі своїм братом та його дружиною, моєю сестрою в Господі. Я розумію, що став відповіддю на її молитви, і її віра зростає. Коли ми отримуємо відповідь від Господа, у нашому серці з'являється досконала радість, ми розуміємо, що Господь близько, поруч, що Він чує нас, і найголовніше – що Він любить нас. Слава Йому! Господь благословив мене дружиною і сином, мій брат нарешті зрозумів, що я став іншим.

Цей вірш – Ів. 10:10 «*Злодій тільки на те крадається, щоб красти й убивати та нищити. Я прийшов, щоб ви мали життя, і подостатком щоб мали*» – це все було в моєму житті, і друга половина вірша – це моє життя після покаяння, після зустрічі з Ісусом Христом. І я вірю, що Господь запланував для кожного з нас певні дії, певне служіння. Він хоче використовувати нас. Господь заради однієї людини переплив ціле море, тому наша з вами задача сьогодні розповідати грішникам про Христа і про спасіння. Говорити рідним і близьким, бути добрим свідченням. І при цьому не змовкати. «*Ви, хто пригадує Господа, не замовкніть!*». Ми всі з вами є носіями Євангелії, цього насіння, цієї Доброї Звістки, Благої Звістки про те, що Господь любить тебе, покайся – і матимеш життя вічне! Коли сіяч сіє на полі, насіння рано чи пізно закінчується, а Господь дав нам таке насіння, що чим більше його сієш – тим більше його стає. Нехай нас всіх Господь благословить!

брат Тарас Рудь

Хочу звернутися до всіх небайдужих з проханням прийняти участь у підтримці Дому Милосердя «Віфезда». Для того, щоб існувати, щоб мати можливість прихистити людей, які опинились у непростій життєвій ситуації і допомогти їм встати на вірний шлях, Дім Милосердя потребує фінансової допомоги. Наші реквізити у ПРИВАТБАНКУ:

Рахунок 4323 3570 2729 0382

БО «ВБТ Дім Милосердя «ВІФЕЗДА»

(призначення – благодійність)

Адреса для посилки:

Вінницькі Хутори, Нова Пошта № 3

Зв'язатися з братом Ярославом Сімашко, одним з засновників цього закладу, можна по телефону +38 098 928 06 89.

(Продовження. Початок у номері 117(2))

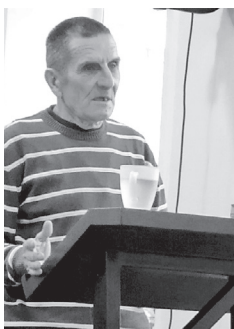
СВІДОЦТВА З ДОМУ МИЛОСЕРДЯ

(22.01.2023р.)

Мене звати Міша, мені 37 років. Про Бога я знав з дитинства, моя мама була віруючою, я ходив з нею в церкву, але було мені 13 років, коли мамі не стало, і я залишився з батьком. І почалося у мене своє життя: батько на роботі, а у мене друзі, ну і всяке таке. Я закінчив навчальний заклад, працював, вважав, що у мене все нормально, а проблеми з алкоголем приховував за лікарняними. В 31 рік через певні обставини я безпробудно почав

пити. Виходив із запою і через певний час знову у нього заходив. Йшли роки. Я розумів, що з цим треба щось робити. Не допомагали ні лікарі, ні психологи, я виходив з кабінету і все забував, що мені говорили. Треба було щось міняти в житті. Я розумів, що довго так не проживу. У мене судічка – віруюча, з нашої церкви. Я взяв у неї телефон брата Ярослава Сімашко, він приїхав і каже мені: «Або сьогодні – або ніколи!». А я в такому поганому стані, що геть капці не можу взути...

Слава Богу, цим літом я буду приймати водне хрещення. У Домі Милосердя я пробув півтора року, був учасником служіння, зараз уже два місяці я дома. Там всі один одного називають братами, там чіткий розпорядок – уроки, молитва, читання Біблії, зараз життя складніше і відрізняється від того. Але буває, часом, така радість наповнює та з'являється посмішка, тому що в моєму житті є Бог, я відчуваю підтримку Господню. Я хочу служити Господу і далі! Слава Йому!

Слава Богу! Меня зовут Саша, мне 63 года. Я родился в Виннице в верующей семье. В школу ходил до 5 класса, учился не очень хорошо. Потом больше находился по всякому подвалам, и в 8 классе родители уже не знали, что со

мной делать. Отправили меня в интернат в Сутисках. Но я нашел лазейку и убежал оттуда. В 8 классе меня поставили на учёт в детской комнате милиции. Со мной проводили воспитательную работу, но мне это было не интересно, я не слушал. Потом появились друзья постарше меня, и судимые, и не судимые, мы стали воровать. Первый раз меня посадили в тюрьму в 15 лет. Когда я вышел оттуда через 5,5 лет, я дал родителям слово, что больше в тюрьму не попаду. Но опять появились друзья, компания, я хотел лёгкой жизни. Мы занимались грабежами, разбоем, я опять садился в тюрьму. В молодости я был очень злой, никого не жалел. Большую часть времени я проводил в местах лишения свободы. Вышел, побыл месяц-два на воле и снова в тюрьму. Я там уже привык. В общей сложности я провёл там 35 лет... В 2022 году я освободился. Однажды я встретил знакомого, и он сказал: «Саша, я вижу, что ты пропадаешь, давай я тебе помогу». Я говорю: «Как? Дашь мне денег?» Он говорит: «Нет, я тебя отведу в Дом Милосердия, пойдёшь, попробуешь, с Библией познакомишься». Хотя я знал о Боге, но отказался, говорю: «Мне не нужен ваш Бог, у меня свои боги есть, а в Библии я ничего не понимаю». Когда я сидел в тюрьме, туда приезжал брат Ярослав Сімашко, проводил собрания, и я пару раз сходил туда из интереса, но Библии я не понимал. Знакомый всё-таки отвёз меня в Дом Милосердия, я начал читать Библию, уже больше понимаю её. Братья мне помогают. Я благодарю Бога, хочу больше познать Его и служить Ему.

Меня зовут Виталий. Родился и вырос в Виннице. Я рос в таком районе, где постоянно были пьянки, драки. У меня было много приводов в милицию, сел один раз, второй, третий, четвёртый, в пятый раз я уже сел на 4 года. Там на карантин ко мне пришёл один товарищ, он уже стал верующим, и пригласил в молитвенную комнату послушать. Он как-то провёл меня с карантина раз, другой, потом я уже сам ходил из барака. Старший молитвенной комнаты освобождался и, увидев, что у меня есть стремление к Богу, предложил мне стать старшим молитвенной комнаты вместо него. Я сначала отказался, потому что ходил ещё мало и знал только «Отче наш», там были братья, которые уже давно посещали молитвенную комнату. Тогда он предложил мне прославлять Бога пением, так как у меня хороший голос. Служил там господу 4 года. Когда освобождался, позвонил брату Артёму из церкви на ул.

Громова, и он приехал за мной. Привёз в Дом Милосердия. А на тот момент я ещё курил. Спрятал пару сигарет на всякий случай, 32 года прокурил всё-таки. Вот пить на зоне бросил сразу и ни на какие уговоры не поддавался. Своё я уже перепил, вся жизнь под откос пошла: и семьи были, и дети, у меня три

дочки: старшей 18, младшей 11. Все пошло прахом из-за пьянок, драк... Но слава Богу! Он действует через людей: человек ко мне подошёл, привёл, другие братья помогли встать на ноги. Я сам себе не верил, что сразу смогу бросить курить. После беседы я вышел в туалет, положил спрятанные сигареты и выбросил в унитаз. И уже 7 месяцев я не курю, Слава Богу!

в ресторан, там познакомился с «весёлой» жизнью, которая, к счастью, привела к хорошим последствиям на сегодняшний день. Я нахожусь в Доме Милосердия, познал живого Господа, был крещён Святым Духом и каждый день прошу Господа в молитве, чтобы я не забыл этот день, потому что иногда какие-то силы отбирают у нас эти воспоминания, нужные, правильные. Для меня лично крещение Духом Святым было настоящим переворотом, потрясением, я плакал после этого ещё часа два, благодарил Бога.

В 34 года мне попали в руки наркотики и алкоголь. Я, будучи прихожанином православной церкви, молился каждый день, прославлял Бога по-своему, но живого Бога я познал здесь, в Доме Милосердия, 15 лет назад. Хочу рассказать коротенькое свидетельство. Будучи православным, я молился каждый день, иногда по 40 минут на коленях, мне это нравилось, я радовался жизни. И когда произошло моё падение с алкогелем и наркотиками, случилось невероятное: Бог отобрал у меня все молитвы. Я всё забыл, не мог прочитать даже «Отче наш!» Я не понимал, что со мной. Я открывал книгу, чтобы почитать молитвы – у меня сливались буквы. Лет 5 я ходил и плакал, чтобы Господь мне вернул молитву. И только через 6,5 или 7 лет я встал однажды утром в свой молитвенный уголок и стал плакать и просить Бога вернуть мне то, что было. И тут вдруг появилось ощущение, что с меня кто-то снял шапку и всё вернулось! Я молился всеми молитвами! Но потом опять были падения и подлёты, посты, молитвы... Не было двустороннего общения с Богом, разговора не было. Это я понимаю сейчас, в Доме Милосердия. Почему столько лет я обращался к Богу, но Дух посетил только сейчас? Что произошло? Почему тут? Это для меня великая милость и чудо Божье!

Чи достатньо лише вірити? І чи Бог вимагає від людини добрих діл? Мовляв, більше зроблених добрих діл дорівнює більше користі, святості і праведності в людині. Що думаєте про це? Чи це правда?

Колись у школі, на уроках християнської етики, сестра-монахиня навчала нас, що добрі діла є гарантією раю. Адже якщо кількість добрих діл більша за кількість поганих, то очевидно, що в людині переважає її добра сторона, а отже, її майбутнє визначене з Богом на небесах після земної смерті.

Ми вчили на пам'ять вірш з Біблії: «*Бо як тіло без духа мертво, так і віра без діл мертва!*» (Якова 2:26). І хоч частково зачіпали тему віри, та все ж в більшій мірі були сконцентровані на добрих ділах. Посил уроку звучав так: «Якщо віриш в Бога, докажи це ділами». Цей вірш з Біблії надовго запам'ятався особисто для мене, оскільки став мотивацією робити добрі діла і заробляти (в буквальному значенні цього слова) собі місце на небесах після земної смерті. Все тоді здавалося логічним і простим: робиш добрі діла через «хочу» чи «не хочу» – і твої найвищі прохідні бали на небо зараховані. Пам'ятаю, як після скоєння мною чогось недоброго я почувалась не надто комфортно і старалась виправити ситуацію, вчинивши два добрих діла на протизвагу одному поганому. Тоді для мене мала значення кількість добрих діл, бо в них було спасіння душі.

Потім в якийсь період часу я робила добрі діла для людей незалежно від того, хотіли вони цього чи ні. Якось, будучи на тій хвилі «добрих діл», перебуваючи в автобусі, я побачила старшого пана, встала і дала йому місце, але при цьому внутрішньо була на себе дуже зла, адже стомлена їхала додому, а цей пан виглядав куди бадьорішим за мене, і від нього ще й тхнуло алкоголем. «Йому явно не було потрібне це місце» – думала я про себе, розуміючи, що, вставши, вчинила дурницю, а ще коли ми вийшли з автобуса, моя мама додала: «І навіщо ти встала? – Цей чоловік і не старий, і не немічний чи інвалід, міг би постояти, нічого б йому не сталося». Тоді я не знала, чи зараховувати собі таке зроблене мною «добре діло» чи ні, та й взагалі, чи рахувати свою злість до поганих діл. По кількох хвилинах ми прийшли з мамою додому, я розплакалась і пояснила їй, що то мало бути добре діло, і що в них мій квиток до раю, на що мама лагідно поспіхнула та відповіла, що не існує жодного квитка до раю через добрі діла. Пояснила, що з Богом на небесах будуть ті люди, які є добрими людьми, тобто такими, що не бажають зла ближньому. Такої відповіді мені виявилось більш ніж достатньо в цей час. Не було для мене притаманно комусь бажати зла з якоїсь причини, тому, знайшовши свій

внутрішній спокій, я перестала гнатися за ділами. Але чи достатньо бути доброю людиною, аби успадкувати життя в раю? Це питання задала я собі вже в дорослому віці, після того, як пройшла свій власний шлях від втраченої віри, атеїзму та знайденого життя в Бозі після покаяння.

Однозначно моя мама була права в тому, що добрі діла не є квитком до раю, але щодо того, що всі добрі люди попадають в рай, погодитися важко. Та й така думка не є правильною з точки зору Біблії. Якщо ще можна роздумувати і сперечатися зі знавцями Біблії щодо майбутнього людей, в котрих не було шансу в житті пізнати Бога, чути про Біблію і мати будь-який дотик до християнства, то жодних суперечок немає щодо тих людей, які свідомо вирішили прожити своє життя без Бога в їхньому житті, перестали йому довіряти, вірити в Нього. І з такими людьми все просто, їхня добрість не веде до спасіння, адже вони самі відмовилися від нього.

А як щодо віруючих християн і їхніх діл? Все залежить від мотивів серця. Можна робити добрі діла через «не хочу» чи «бо так треба», або заради гарної репутації чи доброго почуття слова в свою сторону. Мотивація внутрішня, особиста, для задоволення власного «я» не несе в собі жодного прояву віри. В таких добрих ділах мета – зробити їх виключно для себе, більш того, ті діла є ділами, які руйнують особистість, адже, ховаючись за ними, вона втрачає себе, а вигода від таких добрих діл навряд чи є великою, оскільки фальшивість мотивів діяльності розпізнається з часом іншими людьми.

Віра йде разом з ділами, діла не відділяються окремо від віри. У Якова в другому розділі згадується життя Авраама як приклад. Він був названий другим Божим і виправданий за вчинки свої. Його віра була довершеною завдяки ділам, які він вчинив. Авраам не шукав свого, вигоди для себе. Його віра поступово зростала, а наслідком зростання віри були діла, які він чинив. Дивлячись на життя Авраама, можна зрозуміти, що віра є безперервним процесом духовного росту людини, вона шліфується завдяки практичному життю з Богом і постійному покаянню. Людина не стає кращою «бо так треба», але зміни, які в ній походять, від серця. Людина просто стає подібнішою до Того, Кого любить, а уподібнюючись Богові, змінюється в кращу версію себе.

За кожною людиною стоять діла, нею зроблені. Кожній людині можна дати характеристику її життя не згідно того, що говорять про неї оточуючі, а згідно того, що вона практично зробила. Ми, християни, маємо можливість оцінити вчинені нами діла, перевіривши наші мотиви. Ми маємо мож-

ливість очищуватись від того, що нас руйнує, що погано на нас впливає, оскільки нам дана можливість від Бога через дотик Святого Духа відчувати, що є правильним в наших діях, а що ні. Святий Дух докоряє нас тоді, коли ми робимо щось для галочки, самовигоди, заради доброї думки оточуючих. А ще Святий Дух промовляє до нас тоді, коли ми не робимо того, що від нас залежить. Коли ми закриваємо своє серце до потреб ближнього.

Християнин ніколи не залишиться без уваги Бога до нього, адже в час, коли важко, і в час тривоги завжди Бог передбачить поруч когось, хто підтримає, когось, хто протягне руку допомоги. Так само Бог використовує як свій інструмент того християнина, який є поруч і може надати допомогу ближньому, має на це сили та час. Бог не питає про бажання його дітей допомагати чи ні тим, хто в потребі, а лише вкаже шлях, що і як зробити правильно. Якщо ж християнин не відгукнеться, то Він пошле когось іншого для підтримки того, хто потребує. При цьому не залишить і не перестане навчати, вести і духовно зрощувати ту людину, яка не відгукнулася на потребу ближнього вперше чи навіть далеко не перший раз. Бог веде людину в житті доти, доки людина обирає бути з Ним. Усі люди чинять помилки, але й усі здатні їх усвідомити з часом.

Завдання наше як християн бути чутливими до Божого голосу в нашому житті. Вчитися бачити світ навколо Його очима і не бути байдужими до потреб ближніх. Ми повинні зростати, вдосконалюватися в вірі, адже саме це є запорукою наших успіхів в житті, бо ж всі наші успіхи походять від Божого благословення і немає нічого, що стається без Його на те волі.

Оксана Нестеренко

Я - Світло,
а ви не бачите Мене;
Я - Шлях,
а ви не ідете за Мною;
Я - Істина,
а ви не вірите Мені;
Я - Життя,
а ви не шукаєте мене;

Я - Вчитель,
а ви не слухаєте Мене;
Я - Господь,
а ви не скоряєтесь Мені;
Я - ваш Бог,
а ви не молитесь Мені;
Я - ваш найкращий Друг,
а ви не любите Мене.

Якщо ви нещасливі, то не звинувачуйте Мене!

ЯКЩО ВИ ХОЧЕТЕ ПОКАЯТИСЬ, ТО ПОМОЛІТЬСЯ ЦІЄЮ МОЛИТВОЮ

«Владико Господи, що створив небо і землю, і море, і все, що в них! Ти послав Сина Свого Ісуса Христа в цей світ заради нашого спасіння. Ти віддав Його на страту за гріхи наші, щоб Ісус викупив нас Своєю кров'ю. Я усвідомлюю, що я грішний (грішна) і що відплата за гріх — смерть. Я каюсь у всіх своїх гріхах та відрікаюсь від них. І прошу Тебе, Боже, прости мене в Ім'я Ісуса Христа, Сина Твого. Я приймаю Тебе, Господь Ісус, як свого особистого Спасителя і приймаю спасіння, за яке Ти заплатив Своєю власною кров'ю. Я вірю, що Ти вмер на хресті Голгофському за мої гріхи та воскрес із мертвих для мого виправдання. Будь моїм Господом та доведи мене до святих небесних осель. Прийми мою молитву до престолу милості та благодаті Твоїєї. Я дякую Тобі, Господь Ісус, що Ти прийняв мене, увійшов у моє серце та зробив мене новою людиною. Амінь!»

Дай собі шанс – звернись до Бога

Запрошуємо Вас на богослужіння, де Ви можете почути Слово Боже і де помоляться за вас.

Адреса: м. Вінниця, вул. Левка Лук'яненка, 13. ПТ – 19:00, НД – 10:00, 18:00.

Нашу газету можна прочитати на сайті <http://church-logos.org/> Евангельская церковь «LOGOS» Варшава

Коли прочитаєте газету – не викидайте; будь ласка, передайте її іншим

ЯКЩО ВИ БАЖАЄТЕ ПІДТРИМАТИ НАС ФІНАНСОВО АБО ВІДПРАВИТИ ВІДГУКИ ПРО ГАЗЕТУ, ТО ЦЕ МОЖНА ЗРОБИТИ ПО НИЖЧЕВКАЗАНИХ АДРЕСАХ.

Свідцтво про державну реєстрацію друкованого засобу масової інформації
Серія KB № 20494-10294ПР

Електронна адреса: christiannewspaper2017@gmail.com
Поштова адреса: м. Вінниця, вул. Стрілецька-101, кв.4

Засновник та гол. редактор: Ісоян Карен Григорі
Коректор: Олена Ронжина,
Відповідальний редактор: Костянтин Скобелев

Наш рахунок в ПРИВАТБАНКУ для гривневих надходжень (благодійних внесків) – № рахунку: 26205880550147
МФО 305299, ОКПО 14360570 ВФ ПАТ КБ «ПРИВАТБАНК»
Призначення платежу: Благодійні внески
Для зарахування карту № 5168 7574 0249 7244 Ронжина Олена Анатоліївна

Надруковано: ТОВ «Прес Корпорейшн Лімітед», м. Вінниця, вул. Чехова 12а, тел.: (0432)55-63-97. Зам.2320703
Наклад: 1000 примірників.

